

Kong Hans

1. Konning Hans han sidder på København,
han lader de lønnebrev skrive;
sender han dem til Nørrejylland
Erik Otteson at give.

*Der kom aldrig saa rig en dronning
til Danmark.*

2. Det var herr Erik Otteson,
da han de lønnebrev så,
han skød vartaffel og terning fra sig,
bad sadle sin ganger grå.

3. Og de ledte ud hin skønne ørs,
lagde på forgyldte mile;
end red han til København,
førend hannem lysted at hvile.

4. Ind kom han Erik Otteson,
og stedtes han for bord:
"Hvad vil I mig, min nådige herre,
hvi have I sendt mig ord?"

5. "Høre I, herr Erik Otteson,
I ere vor egen mand,
I skulle fare til Misen i år,
bede om den liljevånd."

6. Og det var herr Erik Otteson,
han var så brat at svare:
"Skal jeg ind til Misen i år,
jeg kan ikke ene fare."

7. "Herr Verner Pazbjerg af Holbækhus
befaler jeg med Eder at fare,
herr Claus Rønnow af Oringborg;
Eder følger så favr en skare."

8. Der blev udlagt de skibe fra strand,
de båds mænd glædes derved;
den blide bør så herlig stod,
så vel deres skibe fremskred.

9. Vunde de op deres silkesejl
så højt i forgyldene rå;
de satte Dannebrog i fremmer stav,
de lod til Saksen stå.

10. Kongen stander på højen værn,
og ser han ud fra lande:
"Hisset ser jeg de danske skibe,
de føre forgyldte brande."

11. "Jeg ser så mange af de danske skibe,
de føre forgyldte brande;
Krist signe hende liden Kirstine,
de agte hende vist tilhånde."

12. Og de lagde ind udi den havn,
kasted anker på hviden sand;
de ædle herrer af Dannemark
de tren der først på land.

13. Midt udi den borgergård
der akslede de deres skind,
og så gå de i højeloft
for hertugen af Saksen ind.

14. "Hil, sidde I, markgreven af Misenland,
både I og Eders kære,
den unge konning af Dannemark
beder om Eders datter med ære."

15. Han tog til sig de lukte breve,
og læste han derpå;
"Lov være Gud i Himmerig,
at jeg denne datter å."

16. "I ædle riddere, I tage vand,
I gå med os til bord,
I tøve hos os en liden tid,
vi vide Eder ansvar god."

17. Vare de der i måned,
og vel i måneder tre;
ikke kunne de liden Kirsten
få med deres øjne at se.

18. Den klare dag dages for østen,
og børen blæse må;
de ædle riddere af Dannemark
de gå for hertugen at stå.

19. Det var hertug Ernst af Misenland,
han heder på drosten sin:
"I lede os liden Kirstine
for os i salen ind."

20. Otte de vare de misenske fruier,
hendes hår både børste og flette;
fire da vare de ædle fyrstinder,
hendes hovedguld påsatte.

21. De sætte på hende det hovedguld,
det skinnede som en lue,
det var belagt med dyrebare stene,
det sømmed den skønne jomfrue.

22. Det var liden Kirsten så bold,
hun ind ad døren tren;
hendes fader og hendes farbrødre tre
de stande hende op igen.

23. Hendes fader og hendes farbrødre tre
de stande hende op igen;
de ædle riddere af Danmark
de rakte hende hånden uden men.

24. Det var hertugen af Misenland,
han heder på småsvend sin:
"I hente terning og vartaffel,
bære det i stuen ind."

25. Hertugen kastede de terning fra sig,
de vare af røden guld:
"I kaste, herr Verner Pazberg,
thi I er konger huld."

26. Det var herr Verner Pazberg,
han skød de terning fra sig:
"Kaster I for mig, Claus Rønnow,
thi I er ældre end jeg."

27. Og det var herr Claus Rønnow,
han satte de terning fra sig:
"I kaste nu, Danmarks hovmester, for mig,
thi I er yppere end jeg."

28. Det var Erik Otteson,
tog terningen i sin hånd:
"Hjælp nu, Gud fader i Himmerig,
jeg vinder den liljevånd."

29. Den første guldterning for bordet randt,
den løb, som det skulle være;
den danske hovmester den jomfru vandt
til kongens hjertenskære.

30. Og tænkte frøken Kirstine ved sig,
mens hende randt tåre på kind:
"Skal jeg nu fare til Danmark int
så langt fra moder min."

31. Det var hertugen af Saksenland,
han tager sin datter at lære;
det vil jeg for sanden sige,
det var af tugt og ære.

32. "Vær kær af juder, kære datter min,
de ere både trygge og tro;
stunde du ej efter Sveriges krone,
uden du den med lempe kan få.

33. Du bede godt for de fattige enker,
som faderløse børn skulle føde;
du bede godt for de fattige fanger,
lad dem i tårnet ej dø."

34. Og skatte du ikke den fattige bonde,
jeg det ikke have vil;
men fattes dig enten guld eller sølv,
du sige din fader til.

35. Så snart da var den sorte jord
med silke så vidt overbredt;
det var frøken Kirstine lille,
hun blev til karm udledt.

36. De blæste så stærkt i trompeter,
i deres forgyldene ljud;
de førte den frøken til stranden ned,
de kaldte hende Danmarks brud.

37. Så vunde de op deres silkesejl
så højt i forgyldene rå,
så sejled de dem til Danmark ind
fast mindre end uger to.

38. De strøge sejl, lode anker falde
alt på den hvide sand;
de ædle riddere af Danmark
de løfted den jomfru på land.

39. Den grønne jord blev vidt og bredt
med silke og sindal strød;
den unge konge med riddereskare
drog sin kære brud imod.

40. De mødtes på den grønne vold,
Krist give det blive til gavn;
den herre fra hest, den jomfru fra karm
de toge hinanden i favn.

Hans, 1455-1513: kongur av Danmark, Noregi og
Svøriki. Giftist í 1478 við Christinu av Saxlandi